

ning havde vundet en Støtte mere i den Afstemning, der havde fundet Sted her i Thinget. Jeg har slet ikke hittet Andet end dette, og det er ganske vist Noget, der ligger for som en aldeles klar Kjendsgjerning.

Den værende Minister har allerede tidligere udtalt, og det er det, jeg saa gjerne vil bede ham lægge Mærke til, at, naar den kjøbenhavnske Skattelov var givet, var der ved givet den Maalestof, hvorefter der skulde gaaes frem ved Omordning af Kjøbstædernes Skattevæsen. Jeg troer da, at allerede nu kan det værende Thing om trentlig overskue, hvorledes det vil stille sig for de kjøbenhavnske Skattebyere; jeg vil ikke foregribe det andet Things Beslutningsret og siger derfor om trentlig. Men her gjøres jo desuden ikke Andet end et lille Skridt, som jeg troer, at dette Thing ganske roligt kan gjøre, og det endnu i denne Samling, inden vi skilles ad, nemlig samtidig med, at den kjøbenhavnske Skattelov udkommer, at slaae den Grundsætning fast, at den $\frac{1}{10}$ af Skattebeløbet, som Næringsfattens udgjør og som falder væsentlig paa de mindst Formuende, fra den 1ste Januar 1862 ikke mere skal paalignes. Det er kun det, jeg ønsker og hvortil jeg udbeder mig det høitærende Things Støtte samtidig med, at vi slaae den langt større og vigtigere Grundsætning fast for Kjøbenhavns Bedkommende; thi der vil da allerede i de Forhandlinger, som den høitærende Minister har stillet i Udsigt at ville indlede med enhver enkelt Commune, kunne ligge en god Maalestof for, hvorledes der skal gaaes frem ved enhver enkelt Kjøbstads Bestatning, og der vil tillige derved være en god Opfordring for enhver Kjøbstads Bestyrelse til strax paa egen Haand at tage dette Spørgsmaal under Overveielse for sin Kjøbstads Bedkommende, ligesom der ogsaa derved gives enhver Commune Leilighed til det Samme, som der har været givet Kjøbenhavns Commune, nemlig Leilighed til selv at udtale sig om Sagen. Det er blot det, jeg har havt til Formaal ved Indbringelsen af dette Forslag, som jeg har tilladt mig at stille.

Jeg har derimod ikke villet sige Noget om, hvor den forøgede Skatteindtægt skulde komme

fra for de Kjøbstæder, der ikke forinden 1862 maatte ønske Næringsfattens affattet, men kun villet give en Bemyndigelse til Ministeriet for deres Bedkommende, der inden 1862 med Ministeriets Tilfømmning søge at frie sig for denne Skatteligning. Hvorledes de nu skulde faae denne Skatteforøgelse, som de muligvis kunne komme til at trænge til, det har den høitærende Minister allerede antydet, idet han har sagt, at han vilde tage hele Spørgsmaalet om Kjøbstædernes Bestatningsforhold under Overveielse, og det snarest muligt. Her tales kun om en midlertidig Ordning for de Kjøbstæder, der ønske Næringsfattens ophævet allerede for 1ste Januar 1862.

Det er altsaa kun denne ene Side af Sagen, som flere Kjøbstæder selv have udtalt et Ønske om, nemlig, at Næringsfattens maa blive ophævet, hvorom jeg har ønsket at slaae den ene Bestemmelse fast i dette Lovforslag, og hvortil jeg udbeder mig det høitærende Things Støtte, navnlig for nu at bringe Sagen saavidt, at den kan følge Skridt for Skridt med den kjøbenhavnske Skattelov. Nu da Næringsloven snart ophæver de tidligere Rettigheder, var det jo billigt samtidigt at lette denne Byrde. Man siger jo for et gammelt Ord: „Naar det regner paa Præsten, drypper det paa Degnen“; naar nu Kjøbenhavn faaer hele sin Bestatning ordnet i denne Samling, lad saa denne lille Dryp falde paa Kjøbstæderne. Det er vist ganske berettiget, og det vil uden Tvivl gjøre et godt Indtryk, hvis vi, inden vi skilles, slaae denne Grundsætning fast, at Næringsfattens skal være ophævet for Kjøbstæderne.

Winther: Jeg skal blot føie et Par Ord til hvad den værende sidste Taler udtalte. Det vil erindres, at denne Sag tidligere har været for her i Thinget, og at den kun blev tagen tilbage, fordi man meente, at den havde betydelige Mangler i formel Henseende. Hvad Principet i den angaaer, da er der vistnok af Fleerheden her givet en Aerkjendelse af dens Rigtighed i Almindelighed, og det kan ikke nægtes, at Thinget har vist, at det har været dets Hensigt, at Næringsfattens skulde afløses af en Indkomsskat. Dette fremgaaer af Behand-